

Mitt namn är Richard Kostenius och jag närmar mig den magiska 40-årsgränsen med stormsteg. Jag bor i en lägenhet i centrala Boden och jobbar med skogsarbete, klyver ved och packar den i säckar. Jag är bäst på, och tycker att det är roligast, att köra skottkärran. Jag skulle beskriva mig själv som en mycket ordningsam, tålmodig och omtänksam man.

Idag är det min lillasyster Linda som tillika är en av mina två gode män som får vara min röst.

Jag har flera funktionsnedsättningar och har därför personlig assistans dygnet runt. Jag hör till de som samhället grupperar som handikappade, funktionshindrade. Det blir så mycket lättare så för "alla de andra". Då vet de ju, eller åtminstone tror de sig veta hur jag är och har en massa generaliseringar som de tror stämmer på mig. Genom att gruppera mig så behöver de ju inte försöka lära känna mig och ta reda på vem jag är som individ.

Har ni förresten tänkt på det, att när samhället och media grupperar en del av oss medborgare på olika sätt så är det för det mesta kopplat till ett problemområde eller en särskild problematik? Ta tex invandrare, arbetslösa, papperslösa, hemlösa, bidragstagare av olika slag och naturligtvis funktionshindrade. Om jag absolut måste grupperas med andra så skulle jag föredra om jag fick välja ex min familj som den naturliga gruppen för mig. Ibland kan det vara nödvändigt att vi människor går ihop och gör gemensam sak för gemensamma intressen, som till exempel ökad tillgänglighet eller rätten till personlig assistans. Men är det verkligen är grupp tillhörigheten som identifierar vem jag är?

Hur hänger detta eviga grupperande av samhällets "problemmedborgare" ihop med att vi lever i Sverige som anses vara ett av världens individualistiska land? I ett individualistiskt land är du du och jag jag. Där är varje människas liv är ens eget. Där är olikheterna ett normaltillstånd kopplat till att varje individ är unik. Där bestämmer jag om mig och mitt. Ett individualistiskt land präglas av att folk är folk. I vilken utsträckning får jag ta del av detta? Kommer det individualistiska synsättet att någonsin inkludera mig?

I de flesta övriga EU-länder är den ekonomiska krisen ytterst märkbar. I krisens spår rasar dessutom en hätsk fuskdebatt i media kring personer med funktionsnedsättningar. I Sverige var det ju den fuskdebatten som sedan gav upphov till den beryktade Billumutredningen. I vissa länder är läget till och med hotfullt och överfall och misshandel inträffar på personer med funktionsnedsättningar. Är det en slump att vi målas ut som fuskare på så bred front eller kan det möjligen ha ett samband med något annat?

Vad händer egentligen med ett starkt individualistiskt land i en ekonomisk kris? Om resurserna minskar, i vilken utsträckning blir individerna villiga att ge av sitt till någon annan? Och vad händer med synen på de problemgrupper som samhället och media konstruerat? Vad händer med mig? Blir jag en fuskare och en syndabock i andras ögon?

Sverige är det enda landet i världen, på jordklotet, som har en rättighetslag för personlig assistans, en lag som gör det möjligt för mig att, som alla andra i samhället, leva och bo som jag vill, göra det jag vill med stöd från den jag vill. Jag har flera mycket engagerade personliga assistenter som har lagt ner mycket tid och vilja på att lära känna mig. De är lyhörda och tolkar mina signaler och kroppsspråk och ser vad jag behöver och vill ha. De utgår från mig och mitt och min takt. Jag är en individ. LSS är en

unik lag som nog ändå faktiskt finns till just på grund av det faktum att Sverige är ett av världens mest individualistiska land.

Personlig assistans har förbättrat mina livsförutsättningar avsevärt! Med hjälp av den tänker jag leva mitt liv som jag vill och låta alla de människor som jag möter se MIG och inte mina funktionsnedsättningar.